

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa U. R.

przeciwko Instytutowi „C.(...)” w Ł. i Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroków Sądu Apelacyjnego z dnia 3 października 2008 r. oraz z dnia 3 grudnia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 3 października 2008 r., sygn. akt I ACa (...), a w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna powódki podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. w części zaskarżającej wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 3 października 2008 r., wobec wniesienia jej z uchybieniem terminu określonego w art. 398⁵ § 1 k.p.c., licząc od dnia doręczenia z uzasadnieniem wskazanego wyroku stronie skarżącej. Wszczęcie wnioskiem powódki postępowania o uzupełnienie tego wyroku nie miało wpływu na modyfikację biegu terminu do zaskarżenia tego wyroku skargą kasacyjną.

Ponieważ z mocy art. 351 § 3 k.p.c. orzeczenie uzupełniające wyrok zapada co do zasady w postaci wyroku, przeto skarga kasacyjna była dopuszczalna od takiego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 grudnia 2009 r. sygn. akt I ACa (...).

Jednakże w części zaskarżającej wyrok z dnia 3 grudnia 2009 r. skarga kasacyjna nie spełnia wskazanych w niej przesłanek ustawowych z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4, a pozwalających Sądowi Najwyższemu na przyjęcie jej do rozpoznania.

Skarżąca nie wykazała wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ o wystąpieniu tej przesłanki nie świadczy przytoczenie kilku orzeczeń Sądu Najwyższego bez jednoczesnego wyraźnego wyartykułowania samej istoty zagadnienia prawnego i uzasadnienia jego wystąpienia przez wskazanie pogłębionej argumentacji prawnej, która nie może stanowić powtórzenia uzasadnienia zarzutów sformułowanych w ramach przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Wbrew stanowisku skarżącej nie wystąpiła również przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. w postaci nieważności postępowania apelacyjnego. Pozytywne rozpoznanie apelacji pozwanego ad. 2 Ubezpieczyciela w sytuacji braku prawidłowego powiadomienia o terminie rozprawy odpowiadającego z nim in solidum pozwanego ad. 1 Instytutu, nie świadczy o nieważności postępowania odwoławczego z powodu pozbawienia ostatnio wymienionego pozwanego możliwości obrony jego praw. Zważyć bowiem należy, że pozwany ad.1 Instytut nie wniósł apelacji, a uczynił to jedynie pozwany ad. 2 Ubezpieczyciel, zatem rezygnacja pozwanego ad. 2 Instytutu z samodzielnego wszczynania postępowania apelacyjnego była przejawem świadomego wyboru sposobu obrony swoich praw.

Nie można też podzielić stanowiska skarżącej, która upatruje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zarzucie oczywistego naruszenia przepisów postępowania mającego skutkować pozbawieniem nie jej, ale strony przeciwnej możliwości obrony. O tym, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona świadczy choćby okoliczność, że oddalenie powództwa w zakresie określonym w sentencji wyroku uzupełniającego z dnia 3 grudnia 2009 r. było paradoksalnie zgodne z brzmieniem wniosku powódki z dnia 16 października 2009 r., w którym powódka wniosła o uzupełnienie wyroku „... przez rozstrzygnięcie w oddaleniu powództwa w pozostałym zakresie...”.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.